

не бѣха достатъчни за да се промѣни напълно вѣрата и рода на едно племе, но единъ мигъ бѣ достатъченъ за да разруши коварното имъ дѣло.

Въ сѣщото време, той унищожаваше и онѣзи чужденци-натрапници, които бѣха дошли отъ далечни земи да прѣчатъ на великото дѣло, за което Калоянъ бѣ предопредѣленъ — да се събератъ въ една цѣржава роднитѣ славянски племена, които говорятъ езика на Кирилъ и Методи, да се възстанови мощната империя, която презъ днитѣ на Симеона бѣ господаръ почти на цѣлия полуостровъ.

Докато Калоянъ унищожаваше ромеитѣ, латинитѣ бѣха успѣли да се поопокитятъ и съ отчаяни усилия бѣха подновили борбата си съ българския царъ. Отъ една страна новиятъ императоръ Анри, братътъ на Бодуенъ, отъ друга маркизъ ди Монферато, който бѣ Солунски кралъ, се мъчеха да спасятъ остатъцитѣ на латинската империя. За това имъ бѣ дала потикъ и вестъта за смъртъта на Бодуенъ, която тѣ научиха отъ Рение дьо Три. Дори общата борба на двамата владѣтели противъ Калояна бѣ скрепена съ брака между Агнеса, дъщерята на Монферато и младия императоръ Анри, извършенъ тържествено на 4 февруарий 1207 година въ Константиновградъ.

Новитѣ усилия на рицаритѣ не уплашиха Калояна. Маркаръ, че презъ пролѣтъта куманитѣ го напуснаха при обсадата на Адриановградъ, и презъ юний Ласкарисъ се отказа отъ съюза си съ него, и се подобри съ латинитѣ, той бѣше увѣренъ, че съ ловка игра ще успѣе да бие двата си врага по отдѣлно. И наистина той успѣ да отблъсне нападението на Анри, при кулата Авла.

Но въ това време срещу него се надигаше другъ врагъ, незнаенъ и потаенъ, хиляди пжти по-опасенъ и коваренъ. Защото той дебнѣше въ мрака и чакаше да нанесе удара си отъ засада.

Това бѣ измѣната и предателството отъ вътре.

Въ Търново, тъмни души крояха ^{тѣ} заговоръ.